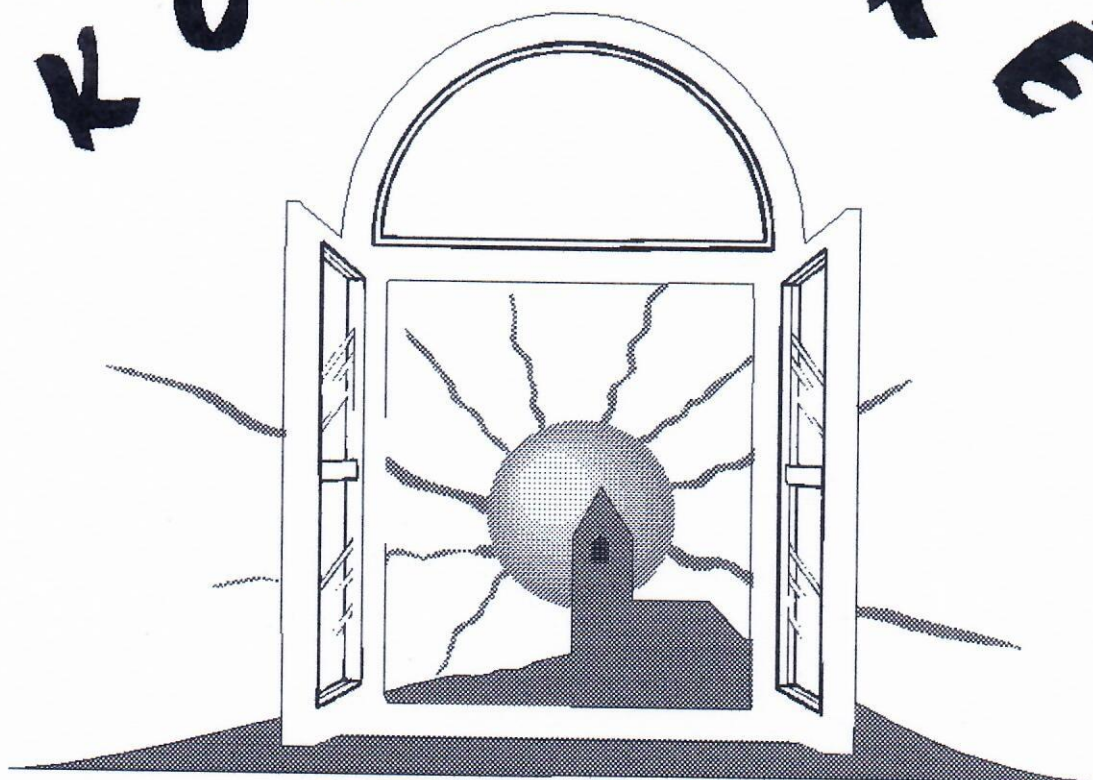

KOBERSKÉ

ROZHLEDY

Nepravidelný čtvrtletník

Ročník 4

Číslo 5

Listopad 1995

10 Kč

Obsah :

Úvodník	2
Informace z radnice	2
Zprávy ze školy	4
Příspěvky, polemika	7
Společenská rubrika	14
Kultura	16
Na poslední chvíli	19
Slovo na závěr	20
Písničky z Kobeřic	22

ÚVODNÍK

Radovat se nebo smutnit ?

A je tu podzím. Příroda pomalu odkládá svůj šat a chystá se pod bílou duchnu snít svůj zimní čas. Zaslouží si to. Nespěchá však. Dříve než zcela obnaží své znavené tělo předvede nám celý svůj šatník. Jedna barva zářivější než druhá. Předvádí je s takovou noblesou a samozřejmostí, že se nad tím ani nepozastavujeme. Štědře rozdává co po celý rok nastřádala a s úsměvem : "Ber člověče, to je pro tebe. Dávám co mám.

Podzím je krásný. Je v něm všechno - radost, krása i bolest. Je v něm pravda o nás samotných, o tom kde jsme chybili a kde jsme se přičinili. Je v něm také moudrost nastřádaná za celou dobu růstu a zrání. Objímá nás do své náruče, chladnoucí, ale upřímné. Není zrádný, jenom drsnější, protože nemá co skrývat. Říká vám pravdu a chce, abychom se poučili. Dříve než zavře oči. Dříve, než se půjdeme poklonit těm, kteří svůj podzím života odkázali nám pro budoucnost. Pro nový život zažehnutý svíčkami na vánočním stromku, u nichž si budeme přát štěstí pro sebe, své bližní, pro všechny lidi. Budeme rozdávat dárky. Všechno co jsme nastřádali. Tak, jako podzím.

Učňme to však s noblesou a samozřejmostí, upřímně. Jako, kdybychom neměli co ztratit. Pravdivě, ale s láskou a porozuměním pro všechny bližní. Abychom předvedli všechny krásy ducha a neutopili svůj podzím v plískanicích závisť a bahně nesnášenlivostí. Podzím bez radostných barev je smutný. Ať tak či onak, říká o nás pravdu.

Redakce

INFORMACE Z RADNICE

Z jednání obecního zastupitelstva

1. Stanovení nového kronikáře

Dne 1.9.1995 byl ustanoven nový kronikář obce. Tuto funkci bude vykonávat paní Karla Pitáková.

2. Vyhláška č. 1/95 - správa hřbitova

S účinností od 1.10.1995 vstoupila v platnost vyhláška č. 1/95, kterou se vydává řád pro místní hřbitov.

Hlavním bodem vyhlášky je stanovení způsobu placení a vykopání hrobu. Pozůstalí své požadavky budou předkládat na obecní úřad a současně zaplatí poplatky za vykopání hrobu. Obecní úřad předá požadavek správci místního hřbitova (ustanoven pan Bohumír Štourač, který bude odměňován obecním úřadem.)

3. Umístění skladu agrochemikálií

Dne 7.9.1995 se uskutečnilo veřejné projednání této záležitosti za účasti zástupců Okú Vyškov, firmy Agria a.s., zpracovatele projektu (Geotest Brno) a obecního zastupitelstva.

Dle předložení potřebných dokumentů bude vydáno souhlasné stanovisko s umístěním skladu agrochemikálií v naší obci.

4. Odkoupení pozemku

Obecní zastupitelstvo vydalo souhlas s odkoupením pozemku parcelní číslo : 337, pro

účelů výstavby odstavné plochy a ubytování pro řidiče ČSAD. Celková částka činí 11.500,- Kč.

5. Program technického vybavení stavu škol

Obci byla dle předložených podkladů přiznána dotace ve výši 235 tis. Kč pro potřeby rekonstrukce vybavení v budově základní školy. Podmínkou přiznání a čerpání dotace je použití vlastních finančních prostředků (tj. 235 tis. Kč). Tyto prostředky jsou účelově vázány a podléhají finančnímu vypořádání se státním rozpočtem za rok 1995 (tzn. v případě zůstatku musí obec tyto nevyčerpané prostředky odvést do státního rozpočtu).

Rozpočet : leden-září 1995

Příjmy :

	tis. Kč
Vodní hospodářství a ŽP	80
Zemědělství	26
Školství	126
Kultura	3
Vnitřní správa	8
Místní hospodářství	1
Daň z příjmů ze záv.činnosti	469
Daň z příjmů - podnikatelé	88
Daň z nemovitostí	278
Správní poplatky	1
Doplatky zrušených daní	1
Sankční poplatky	1
Příjmy z prodeje majetku	7
Úroky z bankovních účtů	5

Ostatní a nahodilé příjmy	35
Poplatek ze psů	7
Poplatek za užívání prostranství	4
Celková dotace	470
Mimořádné odvody	5
Vztahy mezi rozpočty obcí	5

Celkem : **1.610**

Výdaje :

Vodní hospodářství a ŽP	188
Zemědělství	1
Doprava	25
Školství	611
Kultura	5
Vnitřní správa	509
Místní hospodářství	26
Výstavba	97
Pokladní správa	3

Celkem **1.465**

Výsledek hospodaření za III. čtvrtletí 1995 : přebytek ve výši 145 tis. Kč.

Jak je to s plynem

Setkáme-li se se známými z Němčan, Holubic, Velešovic nebo třeba Tvarožné, zpravidla slyšíme chválu na plynové topení. Je proto pochopitelné, že tento problém plynového topení nás zajímá. Zvláště proto, že už téměř dva roky se o něm mluví a nic se neděje. Je to pravda, ale jenom zdánlivě. Pro toho, kdo nemusí absolvovat nekonečná jednání, aby nakonec zjistil, že chtít musí minimálně dva - ten kdo bere a ten kdo dává.

V současné době dochází k rozhodujícímu zlomu, který brzdil další postup zainteresovaných obcí, nejen Kobeřic. Z posledních jednání vyplývá, že Jihomoravská plynárenská a.s. uvolní finanční prostředky na výstavbu přívodu vysokotlaku a redukční stanice v Heršpicích. V návaznosti na to budou jednotliví starostové obcí sepisovat s výše uvedenou akciovou společností smlouvu o odběru plynu, čímž se celá záležitost dostává do roviny velice blízké realizaci.

Předpokládá se, že s výstavbou vysokotlaku se začne nejpozději na jaře příštího roku. Jednotlivé obce však už mohou pracovat na podkladech nutných pro stavební rozhodnutí. Naše obec již nechala zpracovávat projekt tak, aby byl hotov do konce tohoto roku. To však nestačí.

Projektovou dokumentaci bude muset mít i každý objekt, který se k odběru plynu připojí. Tedy i každá domácnost. Pro tyto účely bude v měsících lednu a únoru příštího roku svoláno zastupitelstvem veřejné shromáždění, na němž budou informovat přímo zástupci Jihomoravské plynárenské a.s., jimi přizvaní projektanti a také komíník, aby zájemci dostali nezbytné informace co musí udělat a kam se obrátit, aby dostali stavební rozhodnutí. Jakmile se začne s rozvadem středotlaku v obci, ihned se budou napojovat domácnosti. Avšak jenom ty, které budou mít zpracovaný projekt nutný pro přípojku (velikost odběru, způsob vytápění, topidlo,

odvod spalin, umístění a délka přípojky atd). Pozdější napojování bude komplikovanější a musí být na ně samostatná žádost.

V plynofikaci začíná být tedy jasno. Teoreticky by plyn mohl být už příští rok, ale realističtější pohled je až roku 1997. Je však třeba, aby každý, kdo bude mít zájem, se na tuto situaci připravoval. Třeba i finančně. Neboť to je zatím problém, který ani obec nemá zatím vyřešený.

starosta

Co napsaly děti

O hloupém Honzovi

Hloupý Honza spal na peci. A najednou se probudil a vydal se do světa. Ve světě pomohl starci. Jednomu sedlákovi navozil šest smrkových kmenů. Zato se pořádně najedl a vyspal. Ráno šel dál do světa. Tam narazil na loupežníky, kteří ho obrali o všechno. Potom šel okolo loupežníků stařec a ten neměl ani groš. A Honza jde a jde a tu před ním stál hrad. Na hradě žila princezna, která nemluvila. Honza se pokoušel to napravit. Hrál a zpíval, ale princezna ne a ne promluvit. A nastal den, kdy Honza ukázal králi, že princezna mluví. A princezna nemluvila, tak Honza pobyl chvíli ve vězení. A druhý dne měl Honza druhou možnost ukázat, že princezna mluví. Ale princezna nechtěla, tak ji Honza vzal a pořádně ji nařezal. A princezna řvala: "Au, to bolí!" "Přidej," řekl král Honzovi, "ona si to zaslouží". A tak Honza princeznu vyléčil. A vrátil se šťastně domů.

Petr Novák

O princezně, která se nechtěla vdávat

Býl to jednou takový král a královna. Měli takovou princeznu, která se jmenovala Lucinka. A ta Lucinka by se nejdřív pořád vdávala. Ale v 18 letech by se nejradši nevdávala. Měl ji rád jeden princ, který se jmenoval Filip. Ale ona, že se za něho neprovdá. Otec ji pořád přemlouval, aby si ho vzala, že je moc a moc hezký. Ale jednoho dne řekla, že si ho vezme. A ještě toho dne se zasnoubili. Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Lenka Hanačíková

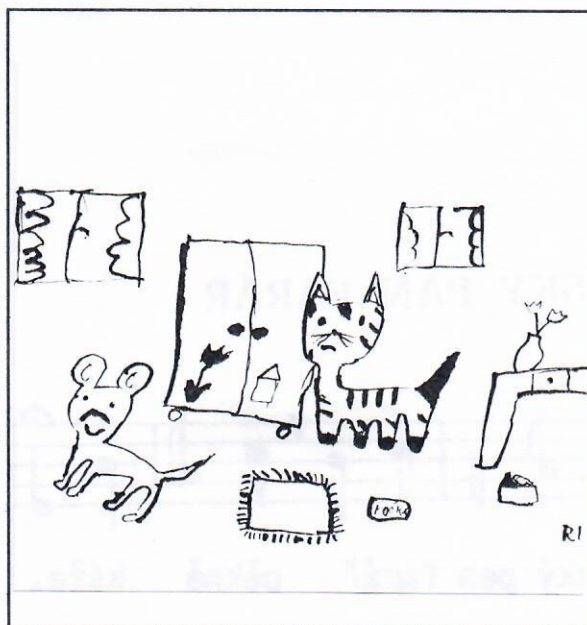

Muška a kočka

Byla v jedné chaloupce myška a kočka, a ta kočka pořád honila tu myšku. Jak kočka honila jednu myšku, tak myška vyběhla z domu a potkala myší stařenku. A myška se zeptala: "Nejsi ty kouzelná stařenka?" "Áno, jsem," řekla stařenka. "Splním ti tři přání. Jaké bude první přání?" zeptala se stařenka. Myška odpověděla: "Ať mám v ruce sýr." A než by řekla švec, měla v ruce sýr. Myška poděkovala a šla dál. A potkala kočku. To byla hodná kočka. A tak spolu kamarádily. A jak si tak hrály, myška zapomněla na myší stařenku. Jednou se myšce zastesklo po domově. A hned druhý den řekla kočce, že chce jít domů. Kočka byla smutná, ale myška

slíbila, že ji navštíví. Myška se rozloučila a šla dál. Šla a šla a řekla si: "Proč bych nemohla mít auto?" A jak to dořekla, seděla v autě. Jupí!!! A už uháněla domů. Myši v okolí se ptaly: "Kde jsi vzala auto?" "To by bylo na moc dlouho a já spěchám," řekla a jela dál. Po chvíli uviděla dům. "To je můj dům!" vykřikla. Zastavila a honem utíkala ke dveřím. Ale byla moc malá, aby dosáhla na kliku. Najednou se dveře otevřely a vyšla kočka. Řekla: "Ale proč jsi tak hubená?" "Paní mi nedává jíst." "Ale to není problém, počkej, přeji si, aby měla kočka jídlo." A najednou byl před kočkou plný talíř. A kočka nemohla věřit svým očím. A vykřikla: "Ty moje zlatá myško!" A tak se splnilo i třetí přání. A kočka s myší, ty už jsou kamarádky. A kočka slíbila, že už nikdy nebude myšku honit.

Romana Láničková

Hloupý Honza

Bylo, nebylo, jeden sedlák se dověděl o drakovi a řekl si: "Mám syna hloupého, mohl bych ho poslat do světa, aby se poučil. Honzo jdi do světa zachránit princeznu." "Co tati? Neblázni, přece ti na to neskočím." Ale běž synu, už jsem starý, za chvíli zavřu oči a co ty, synu? Co by tatíčku. Jen jdi synu. Jdu, tatíčku."

Dal dorance buchtu a šel. Šel dlouho, až uviděl hrad s černými prapory. Došel do města, kde byli všichni lidé smutní. Došel k hradu a zatukal na vrata, ale nikdo neotvíral. Že byl hloupý, tak ho nic nenapadlo. Ale jak se říká, kdo je hloupý, tak já vám říkám, že každý nemusí být tak moc hloupý. Tak myslél, až vymyslel, že vyšplhá po zdi. Tak lezl, až vylezl a podíval se do okna. A co neviděl! Všichni plakali. Zatukal na okno. Když mu otevřeli, vlezl dovnitř. Klekl před králem a zeptal se, co se děje. "Ani se neptej. Drak chce mou princeznu za ženu a jestli mu ji nedám, tak ji sežere. Já ho zabiju, toho draka!" Jel, až uviděl velkou skálu. Přišel blíž a uslyšel rachot a hluk a dračí křik. Vešel do skály a začal bojovat. Jedna hlava, druhá hlava, ale ta třetí hlava, ta se nedala, ať se Honza ohání, jak chce, nejde mu to. Ale pak se Honza naštvál, namířil meč a fik! Třetí hlava byla pryč. A pak vzal princeznu na koně a jeli na hrad. Princezna řekla: "Já ho nechci, až splní tři úkoly. První úkol bude na zahradě najít můj prsten ze zlata." Honza ten první úkol splnil. "Dobře," řekla princezna, "první úkol splnils. Ten druhý úkol bude vypít dva sudy vína." Honza to udělal. "Poslední úkol bude přeplavat tuhle řeku."

Honza plaval a plaval, až ji přeplaval. Už sotva stál na nohách. Přišel k princezně. "Už to je, milosti," povídá. Princezna sdělala závoj a Honza užasl její krásou. Honza řekl: "To je nejkrásnější princezna pod sluncem." Byla veliká hostina a z hloupého Honzy se stal chytrý Honza.

Tomáš Daniel

Kdysi dávno, žil v dalekém Orientu chlapec jménem Aladin. Toto je pohádka o Aladinovi a kouzelné lampě, kterou bychom i dnes všichni rádi našli.

Aladinova lampa

Jednoho krásného dne šel Aladin na banány, aby je prodal na trhu. Když šel lesem, potkal starého starce. "Poslyš, chlapče, nechtěl by sis vydělat pár stříbrných mincí?"

"Za stříbrné mince udělám vše, co bude v mých silách."

"Podívej se, pod tímhle pařezem je tajná chodba. Tam jsou ukryté poklady z celého světa. Úplně vzadu je lampa, tu ji zhasneš a doneseš mi ji. Odměna tě nemine."

Když se Aladin vracel, nevěděl, proč stařec po lampě tak touží.

"Dej sem lampu," povídá stařec a sáhl po ní a sklouzl mu prsten. A Aladin si ho vzal a nasadil si ho. A najednou se před ním objevil velký Džin a od té doby byl Aladin díky svému otroku čím dál víc bohatý....

Libor Bartalos

Modrý džbáněček

Bylo jedno království, kde žil král s královnou. Ale neměli děti a moc je to mrzelo. Jednou k nim přišla babička, a dala jim modrý džbáněček. Řekla jim:

" Moje paní, vemte si tento modrý džbáněk, a napijte se z něho. Když se ráno probudíte, v kolébce uvidíte své dítě." Královna se ráno probudila a v kolébce uviděla své dítě. Byla hrozně šťastná. A protože to byla holčička, dali jí jméno Květuška. Tohoto dne se konaly křtiny. Pozvali krále i královnę z vedlejších zemí. A pozvali tři hodné sudičky. A ty jí daly velké dary.

První sudička Počasíčko jí dala krásu.

Druhá sudička Dorotka jí dala krásný hlas.

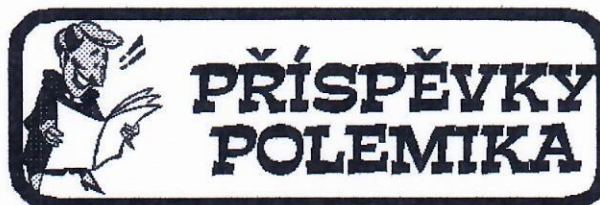
Třetí sudička Drbalka jí dala chytrost.

Když Květuška vyrostla a měla 6 let, našla modrý džbáněk. Zeptala se maminky, kde vzala ten džbáněk. Maminka jí řekla, že když nebyla na světě, přišla k ní babička a dala jí modrý džbáněček. "A já jsem se zeptala, na co je. A ona mi řekla, že když se z něho napiji, narodí se mi děťátko. A tak ses narodila."

Když Květuška vyrostla, řekl jí pan král :

"Dcero má, už jsi dospěla, a proto se musíš vdát." Tak pan král uspořádal ples. Princezna si na plese našla prince Filipa a šla s princem za svým otcem. Řekla mu : "Můj otče, můžu si vzít prince Filipa ?" Pan král řekl: "Ano, dcero, můžete se vzít." A tak byla svatba. Pozvali krále i královnę na jejich svatbu. A tak se vzali a žili spolu šťastně až do smrti a ten modrý džbáněk si schovali.

Eva Oslíková

Radý starostovi

"Ty poslechni, není těch lidí na radnici moc ? A dobře placených!"

- sdělil mi jednoho dne pan J.M. na ulici. Každý jsme šli z jiného směru. Já z radnice, on z hospody. Naše myšlenky se tedy zcela určitě ubíraly také jinými směry. Netvářil jsem se zrovna růžově, ale ujistil mne, že nechce zdržovat, že jenom tak. Každý jsme v rukou drželi tašku na první pohled jiného tvaru a zcela jiného obsahu. Zastavil jsem se tedy navzdory tomu, že s podobnými zastaveními mám nedobré zkušenosti. Zvláště proto, že po dvanácti hodinách návratu ze zaměstnání nebývám schopen řešit "podnětné" návrhy na ulici. "Proč myslíš ?" snažil jsem se o co nejmírnější tón. "Protože Jarda tam byl sám a stačil to. Vy tam máte počítače, to přece ušetří práci. Co tam teda dělají tí druzí ?" - "Kdo například, mohl bys být konkrétnější ?"

- "Třeba takové Malafa !" završil. "Chtěl by dávat jenom pokuty za parkování auta můmu synovi, ale von parkuje na Hrdinkovém", zakončil vítězoslavně hlavní důvod stížnosti. "Pokud pan Malafa vůbec na něco upozorňoval, tak plnil jenom to co mu ukládá vyhláška zastupitelstva. A já vím, že tam syn má dlouhou hromadu cihel, kterou slíbil odvézt a zatím ho nikdo za to nepostihoval. Poslyš, já už jsem tě jednou zval, abys to přišel ukázat. Třeba jak se to dá dělat zadarmo. A Malafu propustím. On mi za to ještě poděkuje. Tyš ale kromě řečí toho moc neudělal. Jenom se snažíš rozeštvat. Tu mě přijdeš žalovat na komunisty, jindy na sousedy, pak na skládku odpadu "za farou", kde samozřejmě nevíš kdo to tam dává a navíc tam už mnoho let vévodí na obecním pozemku skládka tvého hnoje. Samozřejmě bez

povolení. Nedovedu si představit jak se bude řešit havárie kanalizace na které sis postavil dům!" neudržel jsem se.

"Tyš taky nic na dědině neudělal. Cos udělal? Spravil sis kanalizaci v humně za obecní peníze", spustil písničku, kterou jsem slyšel mnohokrát. Těžko se mohu bránit, tomu, kdo nechce slyšet, že se jedná ne o mou kanalizaci, ale kanalizaci obce, která se propadla a že jsem byl ten poslední, kdo o její opravu žádal. I když si manželka způsobila úraz, který si vyžádal čtrnáctidenní neschopenku. Prostě kanalizace se propadla a hrozilo zatopení domů ve Vrchní ulici, přičemž urgentní žádosti o opravu již od dob spolunáležitosti obce pod Slavkovem podával pan Jaroslav Pospíšil ml. A oprávněně. Oddaloval jsem to z toho důvodu, abych nebyl podezříván právě z toho, z čeho nakonec jsem byl načten už třikrát. I od těch, co jsou na této kanalizaci závislí.

To už na mne bylo vskutku silné kafe: "Tak proč to nejdeš říct na schůzi zastupitelstva? To je přece závažná věc. Tam bys mohl požádat o kontrolu rozpočtu, o výkaz činnosti pracovníků na radnici, a dát taky podněty, jak to dělat líp, aby tadu bylo něco vidět a neplýtvalo se penězi."

"Co bych tam dělal? Tam byste mně uštěkali!" zakončil svůj projev a bez porozumění jsme se rozešli. Malafa, který ještě donedávna byl kamarád, je darebák, já taky a navíc dědině jenom škodíme a "všeci se nám na radnici směj" jak jsem slyšel z jiného konstruktivního rozhovoru pomalu na stejném místě s jinou osobou. A to ještě nedošlo na další závažný problém jakým je "malá mája", který u některých lidí, kteří jistě příští rok převezmou péči o hody, tím nejzávažnějším problémem, který obec má.

Po takových "dobrých radách" a ocenění práce bez snahy seznámit se se skutečností a převzít na sebe odpovědnost (protože pak by na mně ukazovali prstem a znáš to, jací só lidi v Kobeřicích), několika sprostých anonymech o nichž vím, kdo je píše, je vskutku radostné pracovat. Pan J.M. je

alespoň otevřený a já to oceňuji, i když s ním nesouhlasím. Vyjadřuje názor také jiných, kteří jsou v anonymitě. A nejhorší je přetvářka. Proti ní se nedá ve veřejné funkci vůbec bránit. Dobrý jsem tenkrát, pokud zpívám stejnou písničku, běda však, když mám odlišný názor. To jsem člověk plný chyb, div ne škůdce pro obec. Jenomže já se za to co jsem dosud udělal, nestydím, i když jistě je možné něco udělat jinak a líp. A nestydím se ani za lidi na radnici, protože se zatím nenašel nikdo, kdo by je nahradil. A já vím zcela bezpečně, že s těmito lidmi nebudu muset z obce udělat přívažek třeba Slavkova u Brna. Mnozí totiž dosud nepochopili rozdíl mezi dřívějším plněním příkazů shora (na to vskutku nejsou potřeba lidi) a samosprávou. Na dnešní radnici vyřídíte také řadu věcí, aniž byste museli jezdit do Slavkova či Vyškova. A pokud někdo říká, že jí vůbec nepotřebuje, je to jenom vizitka dobré funkce radnice, protože "obtěžuje" občany jen tam, kde je to nezbytné. Řadu věcí obstarává za ně. Třeba pomocí počítačů a těch lidí co tam jsou a které musím přesvědčovat, aby zůstali. Každá rada je dobrá, je-li za ní ochota pomoci řešení, třeba i personální změnou k lepšímu. "Dobré rady" na ulici však k ničemu vskutku dobrému nevedou. Tam se totiž neřeší zásadní problémy a řešit nebudou, pokud má obec za něco stát. Lidi budou různí a je to dobře. Jenom míra různosti by neměla přerůst v chorobnou nenávisť. A říká-li někdo tzv. pravdu mně, má na to jistě právo. Rozhodně na něho nebudu psát negativní posudek. Ale musí ji obhájit ve světle mých argumentů. A navíc, na rozdíl ode mne má právo požadovat mé odvolání.

J. S.

Podzimní poučení

Seděla na lavičce, schoulená do sebe a mračila se na celý svět. Ten pohled zpod nasupeného čela doplněný přetaženým

spodním rtem přes horní malé holký umějí. Vítr jí rozčísil vlasů na temeni, ona se však ani nepohnula. Seděla a sveřepě hleděla před sebe jako Indián než se vydá na válečnou stezku. "Co je ti? Bolí tě něco?"

"Nic mi není!" a mávla důrazně rukou na znamení, že nechce být rušena.

"Ale tady je zima. Nachladíš se!" snažím se starostlivě.

"Aťsi!" odsekla

"Ty chceš být nemocná? To pak nebudeš moci chodit do školky."

"Já ještě nechodím" řekla znechuceně a zakroutila hlavou, jako by to mělo být jasné každému.

"Ale chodíš do školky a jistě chodíte ven" pokouším se omluvit nedostatek svého vzdělání.

Podívala se poprvé na mne bez nasupeného výrazu, ale oči hned sklopila.

"Já ven chodit nechci" odpověděla skoro plačtivě a začala si prstem čmárat po lavičce.

"Proč nechceš chodit ven?" snažil jsem se navázat přirozenou zvědavostí.

"Protože je podzim!" a slovo podzim zvlášt' zdůraznila.

"Podzim je přece hezký. Máš jablíčka, hrušky, barevný lístečky na stromech..."

"Ale potom už nic není. Všecko spadne a stromy jsou holý. Jedna paní říkala, že to starý rok umírá. A já nechci, aby umřel" a zase se nasupila.

"On neumírá. Jenom se ukládá k spánku, a na jaře se znovu probudí" chlácholím jako babička Boženy Němcové.

To ji zaujalo. Zajiskřilo jí v očích a bez přípravy vystřelila otázku: "A naše babička se taký probudí?"

Dostala mne. Jak tomu špuntovi vysvětlit, jak to v životě chodí. Dívala se bezelstně na můj vnitřní zápas a já věděl, že ji nesmím odbýt.

"To víš že ano. Ale jenom tenkrát, když zavřeš oči a spíš. To k tobě přijde, pohladí tě a bude si s tebou povídat. Jak ale otevřeš oči, odejde. Protože ona zase spí, když ty jsi vzhůru" leze to ze mne jak z chlupaté deky.

"To nevádí. Já už jsem myslěla, že ji neuvidím".

"Tyš měla babičku ráda, vid'?" - snažím se otočit řeč jiným směrem.

"Moc. Babička byla hodná. Ona toho tolik uměla! A nikdy mi nenadávala" - poučovala mne.

"Ani když jsi zlobila?"

"Já jsem babičku nezlobila. A mám pro ni dárek!" - snažila se vzbudit mou zvědavost.

"A když ji to chceš dát?"

"Na vánoce pod stromeček. Jenom jsem nevěděla, jestli si pro něho přijde. Ale teď to vím" - seskočila z lavičky a než jsem se zmohl na slovo, odběhla po cestě plné zlatavého listí. Hlavička se jí třepala, jak poskakovala. Na rohu se otočila a zamávala mi. Vůbec se nemračila.

Zůstal jsem stát nad tou proměnou, jako kdybych ji znal poprvé. Ten filosofující špunt mne vlastně poučil. Umí se radovat i z mála. A upřímně říká to co cítí, bez přetvářky. To co nám mnohdy chybí. Jen, aby mu to vydrželo!

Jiří Slabotínský

Pro větší spokojenost zákazníků

V současné tržní době je podnikání v oblasti služeb velmi náročné a obstát mohou

jen ti, kteří si uvědomují, že pouze kvalita, šíře nabídky, dostupnost a rychlost zabezpečí potřebné množství zákazníků. Tato tvrdá realita se týká i České pošty, která ač státní podnik se musí obejít bez veškeré státní dotace a na svou činnost si musí vydělat. Proto již pošta prodělala řadu změn, ale mnoho nového jí ještě čeká. Některé se dotýkají poštovních pracovníků s některými se setkávají zákazníci. Všichni však mají jeden cíl - zkvalitnit a rozšířit poskytované služby.

Mnoho občanů již určitě zaznamenalo, že kromě klasických poštovních služeb zprostředkovávají pracovníci pošty i peněžní služby Poštovní spořitelny. Zákazník tak získal možnost uložit vhodně své úspory na vkladní knížku s různou výpovědní lhůtou nebo zakoupit vkladní listy, popřípadě mzdu nebo nově vyplácené sociální dávky převádět na postřirové účty a tímto způsobem provádět různé platby a srážky a přitom šetřit peníze za poukazečné. Navíc velmi výhodná denní úroková sazba, možnost výběru i vkladu na každé poště v celé ČR a rozsah provozních hodin pro veřejnost je další výhodou, se kterou se ostatní peněžní ústavy chlubit nemohou.

Pro tyto přednosti využívají našich služeb i podnikatelé, kteří si založili u Poštovní spořitelny postkonto. Veškeré záležitosti si mohou vyřizovat v místě a přitom využít dalších například POSTFAXOVÝCH služeb, v případě větší náročnosti na rychlost a bezpečnost expresní pošty EMS, založit si stavební spoření, penzijní připojištění, zakoupit si vhodnou obalovou techniku v podobě krabicových obalů nebo protinárzavových obálek, různého doplňkového zboží, novin a časopisů.

V případech, kdy občan ze zdravotních důvodů nemůže poštovní úřad navštívit mu některé služby až do domu zprostředkuje doručovatel.

Samozřejmě není vše tak dokonalé jak by si vedení Provozního ředitelství Obvodu Vyškov přálo. Někteří pracovníci pošty ještě

zcela v plné míře nepochopili skutečnost, že ochota patří k těm základním znakům, které mají nezanedbatelný vliv na spokojenost zákazníka. Jak se nám daří zvládat i tuto oblast se můžete v následujících dnech přesvědčit sami při návštěvě poštovních pracovníků ve vašich domácnostech, kteří budou adresátům doručovat nejen došlé zásilky, ale seznamovat je s některými výhodnými službami, které pošta nyní občanům poskytuje.

Otka Gryčová
marketing České pošty, s.p.
Obvodu Vyškov

Vážené občanky a Vážení občani

Voda teče, léta plynou a letos je tomu 10 let co jsem nastoupil na druhou topnou sezonu, jako topič (nikoliv nakládač) do kotelný základní školy a mateřské školy v Kobeřicích (nyní u Brna). Abych Vám alespoň zhruba naznačil jak tehdy tato kotelna vypadala (v jakém stavu je nyní to nevím) dovoluji si Vám uvést : v kotelně nebylo schéma rozvodu, chyběl návod na obsluhu, nebyly popelnice, nebyl venkovní teploměr. Oba teploměry na kotlech byly špatné a ukazovaly co chtěly (tato

závada byla již hlášena při mém prvním nástupu na funkci topiče, ovšem neměla žádnou odezvu u patřičných nadřízených orgánů). V případě, že nešla elektrika přestal oběh horké vody a kotle se začly přehřívat. Kotelna a potrubí v kotelně nebylo vůbec tepelně izolované. V případě přerušení topení na delší dobu, klesla teplota v kotelně na teplotu venkovní (také z důvodu jednoduchých netěsnících oken). Umístění prepádové trubky a expanzní nádrže bylo v kotelně provedeno tak, že v případě přetopení tekla horká voda pod nohy topiče. Hlavním kohoutem u výstupního potrubí se nedalo pohnout (otočit), potrubí od kotlů k expanzní nádrži bylo vedeno přes sklad paliva vůbec bez tepelné izolace a přes starý zasypaný komín. Chyběl ventilátor, dva kohouty pro další napojení nebyly zajištěny víkem, u obou kotlů chybělo závěsné zařízení pro uzavírací klapky do komína. U napouštěcího kohoutu kapala voda, u některých příklopek na kouřových drážkách byly vyštípané azbestové podložky, tak že při větším přívodu vzduchu kotel kouřil kde neměl. Z důvodu velkých mezer v roštech, drobnější palivo neshořené propadalo. Mimo to u malého kotla byly některé kouřové drážky ucpané a nedaly se vyčistit (kotel měl menší tah), mezi dvěma články nebyla vyzdívka. Sklad paliva nebyl vůbec tepelně izolován, takže mokré a zmrzlé palivo se dávalo přímo do roztopených kotlů. Zkrátka mražák bez termostatu v kombinaci s vodním bazénem (byl špatný odpad vody). Tenkrát bylo totiž v zimě převážně venku mínus 20 - 22 stupňů Celsia.

Závady, které zde uvádím, byly tehdy písemně nahlášeny na kompetentních místech bez jakéhokoliv výsledků.

A proto Antoníne, topiči elektrárenský, do kamen přilož!

Sestavil a skutečně
prožil
J. Havelka

Poznámka redakce: Kotelna v současné době je ve zcela jiném stavu, i když ani

on není ideální. Konečně je možno se o tom přesvědčit osobně. A ve škole je teplo, jak nikdy nebývalo.

Dějiny Kobeřic

Vesnice Kobeřice u Slavkova se nachází 8 km jižně od Slavkova na severních svazích Ždánského lesa, obec zvaná za lesem. Ze Slavkova sem vede silnice první třídy, bývalá císařsko-královská. Za kaštánkami odbočuje ze silnice polní cesta do Kobeřic, která vede do prostoru vážanského katastru-Líchy, též zvané U kolena, pokračuje po hraničkách vážansko-nížkovských, kde přetíná cestu na Hěda. Cesta vede dále po pomezí nížkovsko-koberském na trati zvané Strážky v prostoru Urbanova kříže. To je velmi důležitý bod jak pro orientaci v terénu, vévodící celému okolí, tak i v různých historických mapách a vojenských speciálkách. Jeden směr vede přes tratě Nadvinohrádek ke Koukalově vile do Kobeřic. Druhý směr pokračuje mezi tratěmi po hraničkách Nížkovska a Nadvinohrádky okolo Kobeřic v blízkosti koberské kapličky P. Marie. Dále pokračuje okolo tratí Nádkostelky k Oslíkovu kříži a dál k hájovně správce koberského "na Bílém vlku". Zde potom znovu napojuje na císařsko-královskou silnici Brno-Slavkov-Hodonín. Tato silnice se také jmenuje prezidentská. Po ní projížděl častokrát první prezident-Osvoboditel

T.G. Masaryk, a po druhé světové válce v roce 1945 prezident Eduard Beneš. K těmto oběma historickým postřehům se vrátím v budoucích pojednáních a bude jim věnována větší pozornost spolu s naším rodákem, ministrem zahraničního obchodu, dr. Hubertem Ripkou.

Z pohledu Moravské vlastivědy a dalších historických pramenů se nacházejí Kobeřice na severním úpatí Ždánského lesa, také jsou uváděny jako obec za lesem. Tato poloha hrála velikou přednost před ostatními, tehdy se rozvíjejícími vesnicemi. Její výhodou bylo, že nebyla nikdy v minulosti přímo ohroženou vsí a tak se mohla svobodně, bez drancování, pod svou přímou správní vrchností rozvíjet. Dokladem toho je i nákladná stavba kostela, který na tehdejší podmínky byl skutečně velkolepý. Původně měl být dvojevěžový-katedrální, který nemá v tehdejší době žádného srovnání mimo biskupských svatyní (tomuto tématu bude ještě věnováno další vyprávění).

Lesy jako přirozená hradba daly rozvoj jak zemědělství tak i různým řemeslům zděděným po předcích, což prospělo růstu a blahobytu vesnice. Dalším přínosem pro rozvoj vesnice byly i místní doly tj. hornictví (bude předmětem jednoho z dalších článků). Proto Kobeřice v metropolitní biskupské kronice olomoucké jsou vedeny jako největší a nejvýznamnější ves "za lesem".

Obce před lesem z nich nejvýznamnější jsou Dambořice spolu s významnou vsí Uhřice se starobylým kostelem (viz. Paměti Ždánka), byly mnohokrát vystaveny různým vpádům Kumánů, Uhrů a jiných nepřátelských hord. Tyto vpády měly i různé důsledky, zničení, drancování a mnohdy i vylidnění, proto se zde mluví o vesnicích pustých. Díky úrodnosti a poloze kraje byly tyto vesnice v krátké době opět obydleny a místní obyvatelé pro případné vpády byly zabezpečeni a našli útočiště v lesích.

K těmto událostem se budu opět vracet spolu s dějinami Kobeřic i samostatně, protože dotvářejí celkový pohled na zdejší oblast.

K sepsání koberských dějin jsem použil : Kapitulu biskupská kronika Olomoucká, Vlastivěda Moravská, Palackého dějiny, zápisy rodu Lichtensteinů na panství Bučovsko-Ždánském, kam patřily Kobeřice krátce po bitvě na Bílé Hoře v r. 1622-1670, a potom v době císařovny Marie Terezie a jejího syna Josefa II. (který je obzvláště spjat s naším krajem-viz. kronika Slavkovská a Rousínovská - bude též předmětem dalších článků).

Pro předšlovanskou část našeho osídlení jsem použil nejnovější vydání "Nástěnná mapa světových dějin".

Dalšími použitými materiály byly : dějiny státu a církve od jezuitů dr. Blažej Ráčka, který poprvé oddělil dějiny státu a církve, a tak se postavil na rovinu kněžů - buditelů, podobně jako náš krajan, pokrokový kněz a buditel, překladatel písem, sběratel lid. písní a paměťtuhodností rodák z Rousínova dr. Fr. Sušil.

Některé podklady, pokud mně bylo dovoleno, jsem čerpal z českobratrské kroniky Ivančicko-Kralické a bratrských tz. Spisow. Dále jsou zde použity kroniky sousedních obcí Bošovice, Vážany, obce Malolovecké (Lovčičky) obce Velkolovecké (Lovčice).

Obcí Maloloveckou začíná Ždánický les a obcí Velkoloveckou končí předěl, železniční trať Vlára u osady Haluzice. Po hřebenu Ždánského lesa se táhne stará obchodní stezka propojující Brno a Jižní Moravu - Těšanka, která vedla dále přes starobylé Velkomoravské území v Buchlovských lesích, přes Vřesovice, Maršavu, Bystřici pod Hostýnem do Polska (bude věnováno několik článků o vzniku a zániku).

Dalším podkladem jsou historie a kroniky města Ždánice, obcí Nížkovice a Milešovice a zaniklé obce Mezilesic viz. Vlastivěda Moravská. Důležitým poznatkem pro dějiny našeho okolí jsou dějiny obcí Heršpic-helvetské spisy a dějiny Rašovic. Pro dobu prvotního křesťanství je použita kniha "bratří Solunští" od prof. dr. Fr. Paulíka, včetně poznatků z archeologických vykopávek na Pohansku a Velké Moravě.

Ostatní podklady pro dějiny jsem získal z ústního podání od koberských rodáků-stařečků,

stařenek a dědoušků. Za některé jmenuji : p. Šimona Kočovského, p. Fr. Urbana, p. Jana Oslíka a jeho bratra Arnošta, p. Vystavila Al., p. Viktorina Svobodu, bratry Lebedovi a Diváckých a i ostatní.

Podrobně se budu zabývat i rodu koberskými včetně jejich usedlostí. Budu probírat staré rodu jako rod. Ondráčků, Zobalů Matyášů, Jedličků, Šromů, Žilků, Hradilů a jiných. Z mladších rodů rod. Urbanů, Slabotinských, Kočovských, Proházků, Svobodů, Vystavilů, Hudačů aj.

Dále se budu zabývatí historií I. sv. války včetně legionářů. Nelze také opomenou duchovní vůdce Kobeřic, a to dp. Fr. Planity, br. Čecha a ostatních (viz. kronika církve Ř.K. a Čs. husitská).

pokračování p ř í š t ě .

Jiří Beneš

Malá mája, velký hody

*Hody, milé hody
už jsme dohodovali
už sem čtyry noci
doma nenocovali.....*

Hody, počasí usazené, lidé otrávení. Jako vřdýcký! Když je na anenské hezky, na naše prší. Jsou i takoví pozorovatelé, kteří tvrdí, že u Audů vřdýcký zmoknou. Tedy, když tam mají stárku. Pokud je to zvenku i zevnitř, je to těžké. Ale, jak se zdá, dá se to vydržet.

Secvičení stárci, plní mladistvého elánu, chladnou s každou kapkou vody a ani ohnivé víno jim nedává jiskru do oka. Skrze provazce deště se ani koňovi nechce do leva! Cesty jsou blátivé a stromy křehké jako obří číše na tenké nožce. Na návsi čeká díra do země a "mája" nikde.

"Tož co chlapi, budó hody?" starostlivě se pošklebují hospodáři a mizí tam, kde shora zmoknout nemohou. Třeba trošku "popřemé-

šlet" a počkat si. Šak se "nande" příležitost ukázat to tem cucákem. Ale za sucha!

"Chlapi jedem!" zavelel hlavní stárek na omladinu sotva odrostlou školním lavicím a sám se postavil radši stranou, aby nebylo vidět, kolik mu chybí do dvou metrů. "Pojedeme po silnici a vemem co se dá", zadul do "nadšených" obličejů a honem vlezl do kabiny traktoru, aby si to nerozmyslil.

Tak jak odjeli, tak přijeli. S deštěm. Přivezli dvanáctimetrového "obra", štíhlého jak Twiggy v době největší slávy. V díře se ztrácel jak kapka v kaluži, jeho kštice volala po životě. Tak byla bujná, že ji museli prostříhnout. Komedianti si libovali, že jim necloní a sousedi nevolali na radnici ze strachu, že se jim položí do postele. Jenom pár krátkozrakých, co si zapomněli brýle, ji vidělo rozmazaně a někteří, se zvlášť silnou vadou zraku vůbec ne. Zato si o ní hlasitě povídali, protože podněcovala jejich fantazii tak, že se o ni chtěli "mocí mermo" podělit.

Chudák máje, vyšňořená, jak předčasně provdaná nevěsta, zůstala po celé hody sama. Jak první tajemník Milouš Jakeš. Teda jak kůl v plotě. Juchající omladina jí ukradla před deštěm i stoly u parketu a s vidinou prodělků namačkala své věrné do sokolovny. Sukně i pentle litaly, všechno to bylo v jednom kole a mysl rozjařená vínem opustila "máju" dříve než první pusa stvrdila věrnost stárků se stárkami až za hrob. Stárci opojení plácačkou "práva" vesele roztáčeli co se dalo a s rukama vystřelovanými k opentlenému lustru výkřikem potlačovali puchýře na patě. Starosta, zbařený práva, kroužil svobodně po sále, jak měsíce kolem Jupitera a několik výbojných "žduchanů" z Tramtárie dávalo zábavě správný šmrnc. "Šak só hody, tož col! Přece se kvůli malé máji nebudeme na sebe šklíbit" zamudroval hlavní stárek a zajuchal jak mutující kohout. Ani ho nenapadlo, že "može být ani menší mája."

Stalo se. Dříve než slípky "žduchly" do kohouta a krávy s prasaty spustily svou ranní árii, nebyla mája vidět ani dalekohledem. Zlí jazykové tvrdili, že lehla žalem. Nebyla to

pravda. Někdo jí chtěl "zavdat" vína a protože byla moc vysoká, tož si ji položil. Ležela tam, chudák, rozbácnutá jak opilý, co si spletl cestu s potokem, kratší tak o dva metry. Kšticce jí také trochu opelichala, ale dalo se to opravit. Bohaté zkušenosti z nápravy prohřešků přírody na vánočních stromcích, kupovaných? na poslední chvíli, dělaly zázraky. I umění kadeřníků zakrývat pleš přerostlými vlasů u uší zde našlo své uplatnění. Menší "domluva" od starosty za přestupek veřejného pohoršení i žal kajících se stárků, vykonaly své. Postavila se na nohy. Pravda, museli jí trochu víc "vypolstrovat" v díře, ale držela. Tetky, co šly do kostela, to ani nepoznaly.

A zase se slavilo. A zase se juchalo. A zase ne pod "májó", jak se říká po našem. Přšelo. Kdyby tam nebyla, tož taky tak. Ani si hodů neužila. Kolem veselo, až se horů zeleňaly, stárky načechrané jak duchny z čerstvě nadraného peří, červené jak šumické víno, lítaly kolem stárků v pokleslých třaslavicích, kterým i velké boty byly malé a ona nic. Sírající hrdla už nestačila vyjádřit energii namnoženou probdělými nocemi a ona byla tichá, jak smuteční vrba. Šak to také hlavní stárek hořce oplakal: "Máju máme maló a eště nám ju uřezali". Neuřezali. To jenom pamětlivi opelichaných košťat z let předchozích, chtěli dobří lidé zachovat tu krásně zelenou kšticci, aby předčasně nevysychala. A tak jí naporcovali na polínka.

A pak že to byly hodů k zapomenutí. Kdepak! Na ty se určitě nezapomene! Leda by někdo ty hodů "starostovi vyfóki".

starosta

Přehled evidence obyvatel

období: 07-09/1995

Narození :

	čp.
Jiří Maixner	208 18.09.

Přihlášení :

Jaromír Ondráček	čp. 213
Milena Ondráčková	čp. 213
Jaromír Ondráček	čp. 213
Roman Hrubý	čp. 42
Dana Geršlová	čp. 31

Úmrtí :

Vlastimil Pitron	čp. 223
	+ 14.09. 1995 69 let

Odhlášení :

Rudolf Jaroš	čp. 199
--------------	---------

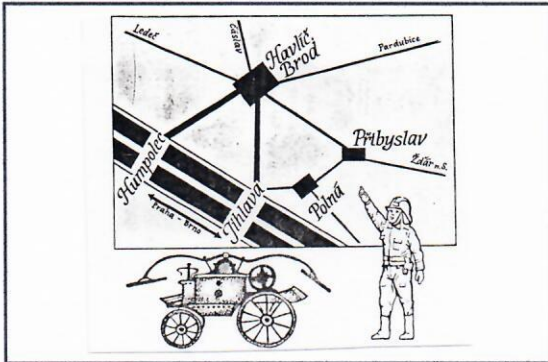
Sňatky :

Alena Ryšavá - Tomáš Marek
Kobeřice u Bma 110 Bošovice
02.09.1995

Celkový počet obyvatel : 524 osob

Kolem Přibyslavi

Ani hodová sobota, ani nepříznivé počasí neodradilo deset mladých hasičů z Kobeřic v účasti na XI. ročníku turistického pochodu "Krajem Jana Žižky a Karla Havlíčka Borovského" kolem Přibyslavi, na okrese Havlíčkův Brod, který připravili pracovníci Centra hasičského hnutí, umístěného právě v tomto městečku Českomoravské vysočiny. Spolu s mladými hasiči z Kroužku a Tučap je do Přibyslavi dopravil autobus p. Jelínka z Tučap.

Na trati, která byla vzhledem k nepříznivému počasí zkrácena na polovinu, čekaly účastníky pochodu úkoly z oblasti požární ochrany i dějin husitského hnutí. Cestou navštívili mohyly Jana Žižky na Žižkově poli a závěrem je čekala prohlídka stálé výstavy požární ochrany, která je umístěna právě v přibyslavském zámku. Pochodu se zúčastnilo téměř 500 účastníků, pro které bylo v cíli připraveno bohaté občerstvení. Sobotní podvečer a neděle pak k vychutnání hodového veselí a atrakcí jistě stačilo.

Zdeněk Ondráček ml.

Nový ročník odstartoval

U myslivecké chaty v Nových Hvězdlicích byl v sobotu 21. října 1995 oficiálně zahájen nový ročník celoroční hry mladých hasičů okresu Vyškov PLAMEN 1995-96. Na její podzimní část - závod požárníkové všestrannosti se zde sešlo 176 mladých hasičů žákovského věku a 36 zástupců dorosteneckých kolektivů. Všech bezmála třista účastníků pozdravil a přivítal při zahájení i starosta Nových Hvězdlic p. Honzák, který také věnoval ceny pro vítěze jednotlivých kategorií. Na trať lesním terénem zbarvenou padajícími listy a prosluněnou podzimním sluncem se vydalo devět pětičlenných hlídek kategorie mladších, 22 hlídek kategorie starších, pět hlídek dorostenců a jedna hlídka dorostenek z Drnovic, které zde vlastně neměly soupeře. Je proto škoda, že se v Kobeřicích nepodařilo sestavit hlídku dorostenek, což by samozřejmě přispělo ke zpestření závodu v této kategorii. Mladí hasiči z Kobeřic startovali v kategorii starších i mladších. Všichni závodníci čekali na trati úkoly z požární ochrany, fyzické přípravy, topografie a nechybělo samozřejmě ani poskytování první pomoci pod přímým dohledem MUDr. Škotulové.

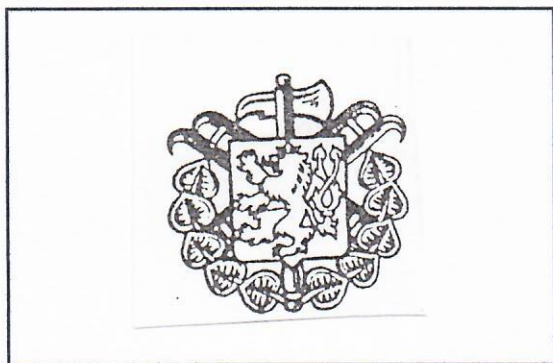

Zhruba po tříhodinovém startovním maratonu byl kolem 13.00 hodin proveden závěrečný nástup a vyhlášení výsledků. Zde obdržela hlídka mladých hasičů z Kobeřic se startovním číslem 5 ve složení Jan Pešek, Libor Bartalos, Eva Oslíková, Lenka Hanačiková a Michaela

Hradilová, startující v kategorii mladších cenu za druhé místo.

Druhá hlídka z Kobeřic startující v této kategorii se startovním číslem 1 ve složení Veronika Tihlaříková, Michal Svoboda, Anička Kreutzerová, Martin Hradil a Jakub Slabotinský pak skončila na místě třetím.

Třetí skončila i koberská hlídka v kategorii starších se startovním číslem 23 ve složení Ladík Bartalos, Olin Sklenář, Jarek Tihlařík, Tomáš Piták a Pavel Durák. V obou kategoriích zvítězili domácí mladí hasiči. Po šesti letech neobsadili koberští mladí hasiči na této soutěži první místo, což však nemůže být důvodem ke skepsi a stagnaci. Důvodů je mnoho. V každém případě se zlepšila konkurence, došlo ke generační výměně soutěžících a v neposlední řadě se projevilo i časové zaneprázdnění vedoucího kolektivu. Potěšující je však skutečnost, že mimo samotných mladých hasičů se závodu zúčastnili další osm členů Sboru dobrovolných hasičů Kobeřice v roli rozhodčích.

V současné době pracuje v kolektivu celkem 17 mladých hasičů, jejichž počet má stoupající tendenci. Nyní je před mladými hasiči období relativního klidu, které využijí k plnění úkolů celoroční činnosti a získávání odznaků odborností, což je rovněž součástí hry PLAMEN. Již nyní je však třeba myslet na přípravu pro jarní část soutěže, ve které jsou zařazeny požárně technické disciplíny. Zimní

období proto v žádném případě nebude obdobím zimního spánku.

Zdeněk Ondráček ml.

Znak obce

Je s podivem, že obec s tak dlouhou historií jako naše, nemá svůj znak. Kromě názvu obce nemá nic, od čeho by odvozovala svoji identitu a severenitu, čím by se prezentovala navenek, aniž by se musela schovávat za státní výsostní znaky.

Možná, že to někomu připadne zbytečné, poznatky z mnohých obcí republiky a hlavně obcí okolních států hovoří o opaku. Má-li každý mluvit sám za sebe a neschovávat se za nějaký blíže neurčený vyšší celek, musí být poznatelný. Ať už jsou to kroje, řeč, zvuk, ráz krajiny a obce, vzdělanost či sportovní zdatnost. Jsme hrdi na vlajku i znak své republiky, měli bychom státi za znaky místa, kde bezprostředně žijeme. A být na ně hrdi, protože nás reprezentují.

Takového názoru je obecní zastupitelstvo, které dalo podnět k tomu, aby byly Heraldické komisi při Parlamentu České republiky zaslány podklady pro znak a prapor obce. O tom, jak by tyto symboly měly vypadat se zastupitelstvo radilo se znalcem heraldických náležitostí, který spolupřevytvářel znak např. Viničných Šumic, podílí se na zpracovávání znaku Milešovic a Nížkovic.

Znak a prapor obce jsou na sobě navzájem závislí. Přesněji, znak je prvotní a prapor musí vyjadřovat stejnou hlavní symboliku. Jak tedy návrh znaku vypadá?

Znak by měl vycházet z toho, co je pro obec

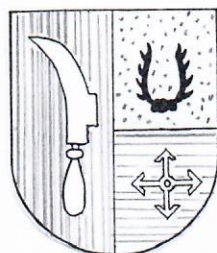
charakteristické, potvrzuje její historickou kontinuitu a je s ní dlouhodobě spojeno. Z tohoto důvodu přicházela po zvážení všech podkladů v úvahu varianta, která by do znaku zalemovala symbol známé pečeti obce ze 17. století (vinařský nůž tzv. kosíř), symbol sv. Jiljí, patrona nejvýznamnější památky na území obce (jenom část symbolizující zvěř - parohy) a symbol nejstaršího známého rodu, vlastního Koberské panství a který uvádí Kobeřice u svého jména (odstředivá střela, kterou ve svém znaku má Dyk z Kobeřic - viz kopie z knihy o znacích šlechtických rodů). Jako podkladové barvy jsou barvy Lichtensteinů, kteří vlastnili panství Koberské nejdéle - 300 let.

Znak v podobě erbu by měl tedy být dělený (tzv. poltěný) tak, že v pravé polovině (z vnějšího pohledu na levé) bude na červeném podkladu stříbrný vinařský nůž. Toto umístění je také nejčestnější. Levá polovina pak bude rovněž dělena na dvě části, přičemž v horní (z hlediska čestnosti na druhém místě) bude na žlutém poli hnědé paroží s pěti výběžky na obou větvích. Ve spodní polovině pak na modrém podkladu bude žlutá odstředivá střela.

Prapor kopíruje barevný podklad znaku, tzn. že celá pravá polovina je v červené barvě a na druhé polovině na ni navazuje nahoře žlutý a dole modrý pás o stejné šíři.

Všechny tyto podklady jsou zatím v jednání, konečná verze by měla být stvrzena dekretem Parlamentu České republiky. V podkladovém materiálu bude samozřejmě odůvodněna i symbolika znaku i praporu. K tomu se však jistě vrátíme, až to bude aktuální.

Jiří Slabotinský

143. z Kobeřic, z Dobročkovice psala se stará rodina znaku odstředivé střely, jsouc stejného původu a znaku s rodem Švábenických ze Švábenic. Nejstarší známý předek jest Dyk či Dík z Kobeřic, který uvádí se r. 1349 při Bělovicích (DZ. O. I. 144). Po něm následuje Vilém z Kobeřic alias Dobročkovice, strýc Onše ze Švábenic (1381), který uvádí se r. 1366—1381 (1376, CDM. XV. 144). První jeho ženou byla Zbyňka (1366), druhá Bolka, dcera Pavla ze Sovince a Rašovic, vdova po Bušku ze Supi Hory (P. I. 57, 1368, 1379). Vilém zanechal syna Díka z K., který se píše též z Dobročkovice a Bělé (dle statku ženy) a uvádí se r. 1405 (P. I. 123) až 1410 (P. I. 383), ženat jsa s Anežkou z Bělé (1406 P. I. 160, 296).

Znak dle pečeti Viléma z Kobeřic odjinud z Dobročkovice roku 1376 (Heraldika II. 41, kde pojednáno o jiných rodech tohoto znamení, jakož i o barvách.)

Totéž znamení na štítě měli bratři Mikšík a Křišťan, řeč. Zub ze Starokoče 2./III. 138z AL., Všebor a Milota z Naměstě (kláš. Aug. Šternb. I. 2, zem. arch. Brno). Týž štít s klenotem volských rohů nachází se na soše v Rokytnici u Přerova (pocházející asi ze 14. století). Druhý znak na téže soše jest, jak vyobrazeno u rodu č. 12. na str. 13.) a patří rodu z Otaslavic, z kterého Helena z Otaslavic byla ženou Miliče z Naměstě, téhož znaku štítel, jenž zemřel před r. 1860.

Galuška v Kobeřicích

Druhou listopadovou nedělí navštívil naši obec známý lidový vpravěč, humorista, spisovatel a malíř Zdeněk Galuška. Jeho humoristické dílo známe především v podobě povídek a ilustrací z knížek "Slovácko sa súdí" a "Slovácko sa nesúdí", které věnoval svému krásnému rodnému kraji Moravskému Slovácku. Je známý z televizních a rozhlasových relací i ze společenských setkání, nabitých jeho typickým moravským temperamentem, vtipem i písničkami.

Galuška je mistrem ve vpravěčském umění, v němž účinku dosahuje "básnickou řečí", plnou všelijakých tvarů a figur, zvláště těch jedi-

nečných příměřů ryze slováckých a galuškovských. Těmi se stává jeho řeč neobyčejně živou, vtipnou a humornou až ke komičnosti.

Jeho knížky charakterizují slovácké Dolňáky s jejich bohatou a vyspělou kulturou duchovní i společenskou. Na postavách příběhů ukazuje sám sebe jako jednoho z nich, nevšedně nadaného po všech stránkách, vtipného a temperamentního optimistu.

Jeho humor je zkrátka lidský, moudrý a nestárnoucí.

Věra Spáčilová

Kultura v okolí

V blízkém Slavkově u Brna proběhlo v letošním roce několik kulturních akcí, spojených s existencí a děním slavkovského zámku, působením rodu Kouniců a hlavně Napoleona v souvislosti s jeho bitvou u Slavkova.

Přiznejme, že mnohý z nás slavkovský zámek vůbec nenavštívil a mnohý z nás prošel bez povšimnutí kolem bohatě ilustrovaných plakátů informujících o některých akcích ve Slavkově a okolí, na které jsme byli zváni.

Kulturní komise při Obecním úřadě v Kobeřicích u Brna zásluhou p. Láníčkové uspořádala v srpnu společnou návštěvu slavkovského zámku, sídla rodu Kouniců v době, kdy prohlídka byla spojena se živými obrazy ze života zámecké šlechty, a originální výstavu "Napoleon a jeho doba", která probíhá zásluhou Napoleonské společnosti ČR a muzea Slavkov od května do prosince letošního roku.

Přestože vstupné a doprava byla hrazena z výtěžku kulturních akcí, byl o tuto akci malý zájem, zvláště ze strany mládeže a střední generace.

Věra Spáčilová

Zámek ve Slavkově u Brna

V neděli 20.srpna 1995 jsme navštívili slavkovský zámek. Slavkov známý také pod zkomoleným názvem Austerlitz vešel do širokého povědomí především "Bitvou tří císařů", která se odehrála nedaleko odtud v pondělí 2. prosince 1805.

Ke 190. výročí této bitvy připravilo Historické muzeum ve spolupráci s ostatními kulturními institucemi ojedinělou výstavu, první svého druhu po 2. světové válce. Podařilo se soustředit zcela unikátní soubor uměleckých i užitkových předmětů připomínající dobu Velké francouzské revoluce a Napoleonova císařského imperia. Výstava nese název "Napoleon a jeho doba", exponáty na ni zapůjčilo více jak 20 státních i soukromých hradů, zámků, klášterů a muzeí.

Každá z místností výstavu je věnována určitému časovému období, od událostí před nástupem Napoleona až po jeho smrt ve vyhnanství na ostrově sv. Heleny. V roce 1774 dochází ke sňatku Marie Antoinetty a francouzského krále Ludvíka XVI., manželského páru, který byl v době Velké francouzské revoluce popraven. Seznámíme se se širokou plejádou významných šlechticů francouzských, ruských i rakouských, např. bratři Rohanové (jeden z nich se oženil s kněžnou Kateřinou Zaháňskou, známou z knihy Babička od Boženy Němcové), Ferdinand hrabě z Bubna a Litic (bojoval u Slavkova, po bitvě sjednával spolu s Liechtensteinem mír), Józef kníže Poniatowski (osobní přítel Napoleona), Jean Victor Moreau (zemřel na následky zranění u Loun).

Napoleon Bonaparte se narodil roku 1769, pocházel ze 13 dětí. Díky šlechtickému původu mohl studovat na vojenských školách, ve 24 letech dosáhl za dobytí Toulonu hodnosti brigádního generála. Za svého života svedl na 60 bitev. Převratem v roce 1799 se dostal k moci jako konzul a 2. prosince 1804 byl korunován na francouzského císaře. Po drtivé

porážce u Waterloo roku 1815 byl odsouzen do vyhnanství na ostrov sv. Heleny, kde v roce 1821 umírá.

Na výstavě jsou také předměty osobní potřeby Napoleona, např. civilní pečeť, kokardy z jeho klobouku, umývadlo z ostrova Elby, sáně, na kterých prchal v roce 1812 z Ruska, kadeř vlasů v medailonku našitém na pohřebním suknu, jež krylo jeho rakev.

Představují se nám i Napoleonovi protivníci, jako byl rakouský ministr zahraničních věcí Kliment Václav Lothar Metternich, který se oženil s Klementínou Kounicovou, vnučkou kancléře Václava Antonína Kounice. Svatba se konala přesně před 200 lety. K přemožitelům Napoleona patřil i vévoda Wellington, který zvítězil v bitvě u Waterloo.

Celistvost výstavy doplňují řádky a významění napoleonského období a dobové karikatury vydávané evropskými státy v duchu protinapoleonské koalice.

Po zhlédnutí výstavy jsme přešli do druhé části zámku, kde se nachází zámecká obrazárna. Prohlídka těchto interiérů byla doplněna scénkami ze života majitelů zámku v podání divadelního souboru Historia. A tak nám před očima ožívá zakladatel zámku Dominik Ondřej a jeho syn Maxmilián Oldřich, jejich manželku a děti. Představuje se nám i nejvýznamější den rodu Václav Antonín kníže Kounic, kancléř Marie Terezie. Kounic byl ve službách habsburské dynastie téměř 40 let, byl vyjímečný muž a mimořádný státník. Ovlivňoval zahraniční politiku monarchie a stál v pozadí sňatku Marie Antoinetty (dcery Marie Terezie) a Ludvíka XVI.

Na stěnách místností nás upoutají obrazy z bohaté sbírky Kouniců s motivy květin, postavami římských dějin, biblickými příběhy a také rodinné portréty. Nástrovní fresky představují bohy na Olympu a hrdinské skutky z řeckých dějin.

Za zmínku stojí také nábytek z ebenového dřeva vykládaný zlateným bronzem a červenou želvovinou. Těchto jedenáct k sobě náležících kusů je nejcennějším mobiliářem

zámku.

V místnosti zvané "ložnice kněžny" byla v letošním roce nově instalovaná postel, o které se traduje, že v ní od třetího do šestého prosince 1805 spal císař Napoleon. Pověst vypráví, že po císařově pádu roku 1815 byla postel rozbita a v pozdější době nadšenými obdivovateli Napoleona dána dohromady.

Prohlídku slavkovského zámku jsme zakončili v kapli sv. Kříže, která slouží v současné době převážně ke koncertním účelům.

Myslím, že jsme odcházeli obohaceni o další zajímavosti z naší historie, události, které měly světový význam a odehrály se nedaleko od míst, kde žijeme.

Blanka Láníčková

Nešťastná skládka

Naše obec má jedinou skládku. "Zaplatť pámbu" za ní, protože skládek ubývá. Musí mít totiž zvláštní, řízený režim, který nedovolí, aby ze skládky tzv. inertního odpadu se stala skládka všeho možného. Tedy přesně toho, co si každý nepřeje, aby bylo v blízkosti jeho domova a aby to později byla časovaná bomba pro životní prostředí.

Získat povolení k provozování takové skládky není nic jednoduchého. Pokud se to vůbec podaří, pak tedy poplatky za uložení

musí pokrýt náklady na poplatky státu a na provoz.

Taková oficiálně povolená skládka je ve Slavkově a poplatky jsou zajímavé :

- 200,- Kč/t odpadu (stavební)-bez železa, skla, popele, dřeva, hader atd.

- 50,- Kč/t zeminy.

Porovnejme to se situací u nás, na níž, jak jinak, někteří nadávají. Tak za traktorovou vlečku suti se platí 30,- Kč tj. něco přes 8,50 Kč/t a za zeminu se neplatí nic. Pojem suť i zemina u nás má mnohdy daleko do toho pravého významu a zpravidla se pod tímto názvem skrývá všechno možné. Občas se to i přikazuje během jízdy traktoristou : "Šak co, furt by enom nekeho "buzerovali" saméma vyhláškama a co s tem má člověk dělat?" A tak se vozí. Bez ohledu na to, že by to také mohlo někomu vadit. Třeba i tomu, kdo to tam jednou vyvážel. A taky načerno. Dostanu zaplacený a "radnica" o tom nemusí vědět. Beztak by chtěli jenom peníze. "Šak voni to pak nejak srovnajó. Důcky se to nejak uděla-lo !"

Za období od května, kdy byla skládka naposledy shrnuta, se na ni vyvezlo asi 450 t odpadu, tj. asi 110 traktorových vleček a na 100 malotraktorových. To je jenom to, co je řádně evidováno od těch, kteří dodržují nejzákladnější zásady. Za tu dobu se vybralo 3.980,- Kč. Směšná částka vzhledem k nákladům na úpravu a provoz a ještě směšnější vzhledem ke Slavkovu. Tam by se totiž vybralo přes 80 tisíc korun. To není výhrůžka, jak se nám snaží někdo podsunout. A taky to není "nefér", protože poplatky jsou vskutku směšné a nenutí k zodpovědnému jednání.

Může se totiž stát, že způsob provozování obcí, který toleruje tolik prohřešků, bude zastaven. Že dokonce bude zakázána jakákoliv skládka v obci, která bude začleněna do krajinné oblasti. A bude nutno vozit do Slavkova nebo dokonce kontejnerů společností Respono.

Těžko totiž obce obhájí nezbytost provozování před státním orgánem pro životní

prostředí, že je to jenom inertní odpad, když pravdivost tohoto tvrzení je více než evidentní. A státní správa se "postará" i o jiné černé skládky. Prostě obec zaplatí pokutu a ne ledajakou. Ani "slavkovských" 100 tisíc by na to nemuselo stačit. A odnese to rozpočet, který dolehne na investice ve vzhledu a vybavenosti obce. Ne na starostu nebo zastupitelstvo. Ti, pokud budou mít vinu, tak jenom tím, že nepokutovali přestupky a nehlídali každou fůru či kolečko. Možná, že je pak nahradí ti, kteří dodnes nepožádali o žádné povolení. Ti totiž jistě vědí, jak budovat, opravovat či uklízet, aniž by potřebovali popelníci či legální skládku. Měli poradit nejen obci, ale celému světu, jak to dělají, že po nich nic nezůstane.

Zatím musím spolu se všemi soudnými lidmi konstatovat, že na skládce je pěkný "bordel". A v různých lesních zákoutích taky.

starosta

SLOVO NA ZÁVĚR

Rok nám připravil mnohá překvapení. Někde nám dal, jinde vzal. Tak už to chodí a my se znovu, zdánlivě nepoučitelně, pustíme do díla s nezaručenou vyhlídkou na úspěch. I neúspěch je potřebný, protože "chybami se člověk učí". Samozřejmě pokud chce.

Lidé tvořiví byli vždycky solí a kořením společnosti. Zpravidla nemívají ustláno na růžích, protože závist jim dokáže připravit také mnohá překvapení. Mnozí rezignují a uzavřou se do sebe. Což je pochopitelné, ale je to škoda. Škoda i pro ty, co si nemohou pomoci a závidí, protože kdyby je neznechutili mohli by se mít líp. Lidé tvořiví totiž bývají nezištní a tvoří pro věc samotnou než pro svou slávu. Jinak totiž ani neumí.

Jsmo stále ovládnáni něčím vyšším. Čím více se snažíme poznávat a ovládat, tím více si uvědomujeme svoji závislost na přírodě. Nikdy proto nemůžeme zaručit úspěch nebo slávu. Nikdy proto nemůžeme vyslovovat absolutní pravdu, nemáme-li vyslovovat banality typu "země není placatá".

Budme tedy skromnější a pokornější. Važme si jeden druhého i když s ním třeba momentálně nesouhlasíme. Neživme nenávisť, neboť může pramenit z našich chyb. Snažme se proto cesty spojovat než rozdvíjet. Hledejme a vytvářejme další cestičky pro větší porozumění i rozmanitost světa.

A budme upřímní a opravdoví. Alespoň na vánoce. Jako ta holčička milující svoji babičku. Nehledejme v tom článku nic jiného než úctu k moudrému stáří a tvořivosti mládí. Hledejme v něm lásku mladých ke starším, kterou mnohdy svou neupřímností ničíme.

Snažme se poučit z každé chyby.

Redakce

12. SLAVKOVSKÝ PAN FARÁŘ

Slavkovský pan farář pěkně káže, rozdává o-

brá-zky, ru - ce vá-že.

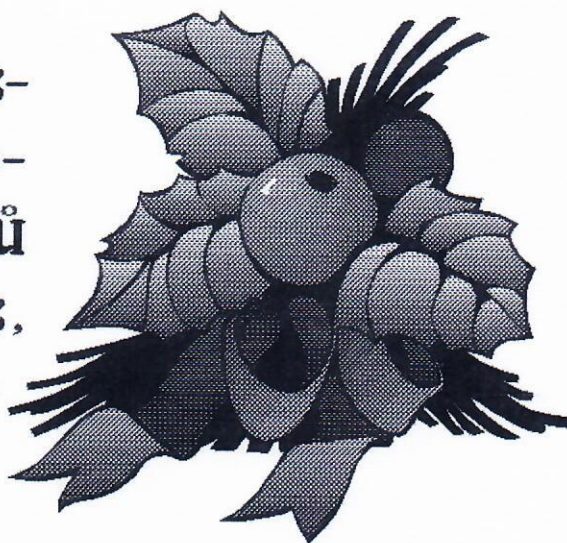
1. *Slavkovský pan farář
pěkně káže,
rozdává obrázky,
ruce váže.*
2. *Já na to kázání
také půjdu,
o jeden obrázek
prosit budu.*
3. *Slavkovský pan farář
milostivý,
dal mi on obrázek,
ten byl živý.*
4. *Dáti ho do knížek,
nesměstná se,
zamknót ho do truhly,
udusí se.*
5. *Dám si ho na lávku,
sednu k němu,
on mi dá huběnkou,
já dám jemu.*

OD SLAVKOVA U BRNA

Sušil č. 1301.

Máme doloženo, že píseň byla rozšířena v Čechách, na Moravě, ve Slezsku i na Slovensku už na začátku minulého století, a to s textem, který se dodnes zpívá bez podstatných změn. V tištěných a rkp. pramenech je shromážděno několik set variant. Uvedeme aspoň základní: Markl s. 361 (= Ritt. 164), E s. 303, S 1300, B I 236, B III 845, Pol. 2/214, Pol. H 1/s. 264, 2/s. 40, Kol. 1/s. 241. Oproti textu neměla píseň stabilní nápěv. Už Sušil ve vydání z r. 1840 (u č.255, svatební) poznamenává: „K libému srovnání dvoje čtení a dvojí nápěv klademe, prvnější z Bojanovic (ve Slovácích moravských); u druhého otčinu z prvního řádku viděti. — Ještě jinde zpívají tu píseň na nápěv: Jak jsem já k své milé atd. Opět jinde (v Karlovicích na rozhraní Uherska, Moravy a Slezska) jí zpívají náp. Fialo modrá.“ Slavkovský nápěv u Sušila náleží k starší melodické vrstvě a je poměrně vzácný. Zdá se však, že by měl nebo mohl být psán ve 3/4 taktu, jak naznačeno krátkými taktovými čarami v notách.

**Všem čtenářům pře-
je redakce Ko-
berských rozhledů
pokojné Vánoce,
zdraví a štěstí po
celý rok 1996**

Vydává obec Kobeřice u Brna, redakce Obecní úřad Kobeřice u Brna,
PSČ: 683 56, tel.: 05/44 22 25 20

Odpovědný redaktor Ing Jiří Slabotinský, CSc.

Povoleno Okresním úřadem ve Vyškově, pod registračním číslem OkÚ/VY/04/94

Text je doplněn obrázky žáků základní školy v Kobeřicích u Brna

Zaslané příspěvky, pokud nejsou vyžádány, se nevracejí.
Příspěvky otiskujeme v původním znění, bez jazykových úprav.
Za otištěné příspěvky se honoráře nevyplácejí.